

Skemaet kan dog kun følges for de „vertikale“ standarder, d. v. s. varestandarder som f. eks. de allerede udsendte for mælk og mejeriprodukter, margarine, honning, sukker, frugt- og grøntkonserver, fedt og olier. De „horizontale“ standarder, som f. eks. tolerancer for pesticidrester, deklarationsregler og prøveudtagning falder uden for skemaet. Ved at acceptere en standard forpligter en stat sig til at sørge for, at en vare, der opfylder standarden, frit kan forhandles i det pågældende land, medens varer, som ikke opfylder standarden, ikke lovligt vil kunne forhandles. Ud over de egentlige standarder udarbejder kommissionen en række anbefalinger, codes of practice, f. eks. for hygiejne, der dog kun er vejledende.

I Codex-programmet er en tolerance defineret som den maximale koncentration af en pesticidrest, som tillades i eller på et levnedsmiddel på et nærmere angivet stadium under indhøstning, lagring, transport, markedsføring eller tilberedning af levnedsmidlet indtil det tidspunkt, da varen spises. Koncentrationen udtrykkes i (vægt)-dele af pesticidresten pr. million (vægt)-dele af levnedsmidler (ppm).

Det har været anført, at standardiseringen vil kunne blive en hæmsko for nye produktionsmetoder, og at f. eks. pligt til at deklarere samtlige bestanddele i varens komposition kan tvinge en fabrikant til at røbe forretningshemmeligheder og derved svække hans interesse i at investere med sigte på tekniske nydannelser. Disse betænkeligheder kan ikke helt afvises og må haves for øje ved udformningen af de enkelte standarder. De kan begrunde, at man på visse vareområder begrænser reglerne om deklarationskrav til at omfatte f. eks. tilsætningsstoffer samt helt nødvendige mærkningsbestemmelser.

Det foranævnte Codex Alimentarius program blev iværksat i begyndelsen af 1960-erne med stærk støtte fra store internationale levnedsmiddelkoncerner, der så den internationale samhandel truet derved, at de varierende bestemmelser, standarder, i forskellige lande virkede som såkaldte „tekniske handelshindringer“. Man tilstræbte at skabe fælles levnedsmiddelstandarder omfattende både *Det europæiske Fællesmarked*, som da var ved at tage form, og andre geografiske enheder som f. eks. USA. Det har imidlertid udviklet sig således, at mange standarder er blevet udarbejdet parallelt i Fællesmarkedet og i Codex-programmet, men at den tilstræbte internationale harmonisering langt fra altid er blevet opnået.

Af færdige fællesmarkedsbestemmelser, direktiver, vedrørende levnedsmidler kan anføres bestem-

melser om farvestoffer, konserveringsstoffer, antioxidant og overfladebehandling af citrusfrugter med difenyl, orto-fenyl-fenol og thiabendazol (TBZ) samt om lægemiddelholdige foderstoffer. Særlige direktiver fastsætter renhedskrav til disse stoffer. Efter de principper, der er nedfældet i de hidtil vedtagne EF-direktiver om tilsætningsstoffer til levnedsmidler, kan et medlemsland ikke generelt forbyde anvendelsen af et stof, der er optaget som tilladt i et direktiv, men det har indtil videre været et nationalt anliggende at træffe nærmere bestemmelser om anvendelse af tilsætningsstoffer i de enkelte levnedsmidler. Endvidere kan et medlemsland ikke tillade anvendelse af andre stoffer end de i direktiverne anførte. EF-reglerne gælder dog ikke for varer, der eksporteres til tredje land.

For at verdens sparsomme ressourcer for toksikologisk undersøgelse kunne udnyttes bedst muligt, besluttede FAO og WHO i 1955 at lade en *Joint FAO/WHO Expert Committee on Food Additives* indsamle og vurdere de foreliggende data om toksikologiske undersøgelser af de forskellige stoffer, der var eller ønskedes anvendt som levnedsmiddeltilsætningsstoffer. Fra FAO's side indbød man 4—5 kemikere, og fra WHO's side indbød man et tilsvarende antal toksikologer til årlige 14-dages-møder om 30—40 stoffer ad gangen. Medlemsskabet i ekspert-møderne varierede alt efter de stoffer, der var på dagsordenen. Resultatet af de nu afholdte 16 møder i FAO/WHO's ekspertkomité er, at der foreligger en toksikologisk vurdering og en kemisk specifikation for nogle hundrede tilsætningsstoffer. For en del stoffers vedkommende er specifikationerne helt eller delvist lånt fra farmakopeernes monografier. Ganske tilsvarende er der afholdt en serie møder om pesticider (bekæmpelsesmidler), ligesom også et antal tunge metaller, der kan findes som forurening i levnedsmidler, er blevet behandlet.

VIII. Udgifter som følge af lovforslagets gennemførelse.

Gennemførelsen af forslaget til en ny lov om levnedsmidler m.m. vil på en række områder dels medføre nye opgaver, dels ændringer i bestående opgaver for såvel centrale som lokale myndigheder. Ved vurderingen af lovforslagets økonomiske konsekvenser for staten og kommunerne er den samlede stigning i udgifterne søgt bedømt.

Ved bedømmelsen af omkostningernes størrelse er der dels skønnet over driftsomkostningernes stigninger, dels over den merinvestering i laboratorier m.v., som lovforslaget vil medføre.

Ved opgørelsen af driftudgifterne er overslaget